

Hovsep Hayreni: AFRİN KÜRTLERİN SAR-DARABAD'I OLACAK!..

Posted on 11/02/2018

Tamı tamına yüz yıl önceydi. Birinci Dünya Savaşı içinde Ermeni halkını soykırıma uğratmış olan Türk devleti, 1917 Ekim Devrimi sonrası Rusya'nın savaş cephesinden çekilmesini fırsat bilip Erzincan Mütarakesi'nin şartlarını ihlal ederek Erzincan'dan Erzurum'a, Kars'a ve Gümrü'ye kadar Ermeni halkının tutunmaya çalıştığı alanları işgal etmeye girişti. Batı Ermenistan'dan sonra Doğu Ermenistan'ı da haritadan silmeye yöneldi.

1918 Ocak-Şubat aylarında başlayan bu saldırı (tarihe dikkat edin, tamı tamına yüz yıl önceydi) savaştan önce Rusya sınırları içinde bulunan Kars ve Gümrü gibi Ermeni illerini işgal ederek Yerevan'a Vanatsor'a ve Abaran'a doğru ilerliyordu. İşgal ordusunun pençesini attığı yerler, daha birkaç yıl önce soykırımdan mucizevi şekillerde kurtulmuş olan birkaç yüzbin Batı Ermenisinin de sefil halde yaşamını sürdürmeye çalıştığı yerlerdi. Savaşın başındaki Sarıkamış yenilgisiyle Turan hayalleri tuz buz olan İttihatçılar, savaşın sonunda yeni bir fırsat doğduğuna inanarak Bakü'yle birleşme planı yapıyordu. Petrolüyle iştah kabartan Bakü hedefi, onlar için şimdilerde Tayyip'in ve Bahçeli'nin Kerkük-Musul hevesine benzer bir şeydi.

Doğu Ermenileri ve soykırım mağduru Batılı göçmenler için kader tayin edici olan bu süreçte, daha önce Türk devletinin imha siyasetine karşı Van'daki toplu özsavunma savaşını yöneten Aram Manukyan gibi liderlerin varlığı ve direnmekten başka bir seçeneği bulunmayan halkın moral gücü eski Ermeni tarihinin ünlü Vartanants savaşı gibi bir dönüm noktasına imkan verdi. 21 Mayıs'tan 26 Mayıs'a kadar Ermeni gönüllü taburları ile bölgede yaşayan sivil halkın büyük bir savunma seferberliği göstererek Türk ordusunun önünü alması, bu hayasız akını Sardarabad'da durdurmayı başardı.

Kat kat büyük güçlere sahip olan Türk ordusu kendi öz yaşam alanını savunan Ermeni halkının direnişi karşısında beklemediği bir yenilgi alarak geri çekilmek zorunda kaldı. Bu savunma savaşında göze çarpan komutanlardan Hovhannes Bağramyan daha sonra Sovyet Kızıl Ordu'sunda mareşal olacak ve Nazi Almanyası'nın yenilgisinde kilit rolü oynayan askeri konsey üyelerinden biri olarak ünlenecekti.

Bu tarihi direnişte Doğu Ermenistanlı Ezdilerin katkısı ve onların lideri olan Cihangir Ağa'nın rolü de önemliydi. Sardarabad muharebesinde Türklere karşı savaşan 8.500 Ermeninin yanında 500 de Ezdi savaşçı vardı. Bir diğer savunma mevzisi olan Baş Abaran'da da 5.500 Ermeni askerin yanında Cihangir Ağa'nın yönettiği 500 Ezdi hazırды.

Sardarabad meydan savaşındaki zafer Ermeni halkı için tarihsel öneme sahipti. Bu sayede Doğu Ermenistan Türk işgalinden kurtulup 28 Mayıs 1918'den itibaren bağımsız bir devlet olmayı başardı ve ardından Sovyeteze olarak varlığını sürdürdü. Sovyetler Birliği'nin dağılmaya başladığı aşamada otonom varlığı Azerbaycan tarafından tehdit edilen Dağlık Karabağ'ın Ermenileri de benzer bir direniş ruhuyla ayağa kalkmayı ve geleceğini savunmayı becerdi.

Tarih her zaman kötülük ve trajedilerle değil, bazen de mazlumlar için iyi gelişme ve mutlu sonuçlarla tekerrür eder. Türk Devleti yüz yıl önceki kanlı geleneğini, işgal ve soykırım becerisini bugün de Güney ve Güney-Batı Kürtleri üzerinde tekrar etmek istiyor. İçerde kimliğini inkar ve haklarını ihlal ettiği halkların sınır ötesindeki varlığını da "kendisine tehdit" sayarak savaş açıyor, durduk yere kuduruyor. Ama bu arsızca saldırganlıkta işleri gerçekten zordur. Rojava'nın her yanından toparlanıp Afrin'e akan insan seli, halkın öz savunma seferberliği, Türk devletinin hevesini kursağında bırakacaktır.

Yüz yıl önce Cihangir Ağa öncülüğündeki Ezdi Kürtlerin dayanışması gibi, bugün de Nubar Ozanyan'ların, Paramaz Kızılbaş'ların Kürt halkıyla omuz omuza dövüşmesi çok değerlidir. Varlığı kimseye tehdit oluşturmayan, tersine Cihadçı terörizme karşı bir güvence olan, haklı

temelde direnen ve kendi geleceğini savunan Rojava halkı, bu meşru zeminde birleşmiş bütün etnik-dinsel gruplarıyla Türk devletine tarihi bir ders vermeye kadirdir.

Yavuz Selim'den Abdülhamit'e, Sultan Süleyman'dan Enver-Talat ve Kemal'e bütün fetihçi, gaspçı, katliam ve soykırımcı ecdadlarını gururla savunan Külhanbeyi Tayyip Erdoğan, Afrin'e yönelik saldırının başlangıcı için "Bu daha bir şey değil, bunlar ısınma turları" diyerek sınır ötesindeki bütün Kürt bölgelerine "temizlik" (yani etnik arındırma ve soykırım) tehditleri savurmuş. Bilal Oğlan da babasının şanına yaraşır olabilmek için medyatik şekilde "savaş yönetme" oyunlarına dalmış. Biz de onlara iyi anlayacakları bir dilden "Mezar taşlarını Hasan, koyun mu sandın, adam öldürmeyi bre Hasan, oyun mu sandın?" türküsüyle yanıt verelim. Kendi çocuklarını askerlikten ne yapıp edip uzak tutarak, yoksul ve cahil kitleleri militarist sloganlar eşliğinde "şehit" olmaya yönelten lider bozuntuları, gelecek günlerin asıl kendileri için karabasan olacağını çok geçmeden görüp anlayacaklardır.

Afrin Kürtlerin Sardarabad'ı olacak. Ve önümüzdeki bahar ayları, belki de tamı tamına yüz yıl sonra 2018'in Mayısı, Türk ordusunun Erivan'a yürüyüş denemesi gibi, Afrin seferinin de hüsrarla sonuçlanmasının tarihi olmaya aday ve Rojava güneşinin doğuşuna gebedir.

Kötü yönüyle tarihin tekerrürüne izin vermeyelim diyorduk nicedir. Şimdi eklemenin zamanıdır: Türkçü fetih ve İslami Cihad karşısında tarihin iyi yönüyle tekerrürüne hep beraber omuz verelim.

10 Şubat 2018